

HACKER

HER ŞEY KARDEŞİM İÇİN

ELE FOUNTAIN

RESİMLEYEN: AFRA ELİF

Şok

“Jess?”

Sesi duyunca korkuyla irkildim. Diş fırçamı lavaboya düşürdüm. Aynada, gözlerinin altında gri halkalar olan birinin yansıması vardı. Sağ omzumun arkasında duruyordu. Chloe'nin hasta olduğunu çoğu zaman fark etmezsiniz. Ama bazen, tıpkı o anda olduğu gibi, bu gerçek belirginleşir.

“Affedersin, yataktan kalktığımı duyduğunu sanıyordum.”

Başımı iki yana sallayıp diş fırçamı aldım.

“Gitmeden önce ağaç eve uğrayacak vaktimiz olur mu sence?”

Vaktimiz yoktu. Yine de başımı sallayarak karşılık verdim. Dişlerimi fırçalamayı bitirdikten sonra portsaatimi alıp Finn'e bağlanmaya çalıştım. Birkaç saniye sonra küçük ekranda uykulu bir yüz belirdi. Finn'in

kahverengi saçları karmakarışıktı. Chloe onu daha iyi görebilmek için eğilip ekrana baktı.

“İyi ki aradın.” dedi Finn uykulu gözlerle. “Annem işe gitti. Alarmı da duymamışım. Okulun ilk gününü kaçıracaktım az kalsın.”

“Saat onda ağaç evde buluşalım mı?”

Finn boşa kalan eliyle sol gözünü ovuşturdu. “Ne? Ben daha eşyalarımı bile toplamadım ki.”

“Ben olmasam hâlâ uyuyor olacaktın. Hadi ama... Kahvaltı da getiririm sana.”

İtiraz etmesine fırsat vermeden bağlantıyı sonlandırdım.

Chloe heyecanla bağırdı.

“Hadi kapüşonlu eşofmanını al.” dedim. “Hava soğuk.”

Sessizce aşağı indik. Sabahın yumuşak, cılız ışıkları mutfağın kapısının aralıklarından sızıyordu. Kapıyı açınca sıcak yemek kokusu etrafa yayıldı.

“Ben de hazır mısın diye seni kontrol etmeye gelecektim.” Babam ocaktan başını kaldırıp bize baktı. “Çırpılmış yumurta?”

Babam her zaman erken kalkar ve normalde dışarıda, hayvanların yanında olur. Dışarı neden çıktığımızı bilseydi ağaç eve gidecek vaktimizin olmadığını söylerdi.

“Chlo ve ben keçileri dışarı çıkaracağız.”

“Ekmek arası çırpılmış yumurta?”

“Evet!” dedi Chloe.

“Ben iki tane alabilir miyim? Gerçekten çok acıktım da.”

Babam ortasından kesip ağzına kadar doldurduğu üç ekmeğin her birini yağlı kâğıtlara sardı.

Ben lastik çizmelerimi giyerken Chloe kapının sürgüsünü çekti.

Havada yeni biçilmiş çimen kokusuna benzer bir koku vardı. Solgun mavi gökyüzü tepelerle buluştuğu yerde, doğan güneşin parlak, kızıl rengini almıştı.

Chloe sıra sıra dizilmiş kışlık sebze fidelerinin ve bezelye, fasulye, havuç ektiğimiz verimli kahverengi tarhların yanından geçerken horoz ötmeye başlamıştı. Biraz ileride arı kovanlarından oluşan minik bir köye ev sahipliği yapan bir çimenlik vardı.

Sıcak yumurtayla dolu yumuşak sandviçimden bir ısırık aldım. Çimenliği geçerken havadaki başka bir kokuyu fark ettim. Nemli yaprakların ve yazdan sonbahara dönen mevsimin kokusu.

Çimenlik, yokuşa dönüştüğü noktada yan yana dizilmiş meşe ağaçlarıyla buluşuyordu. Oraya yaklaşırken kollarını rüzgâr türbinleri gibi açıp karşı tepeden koşarak aşağı inen birini gördüm.

En büyük meşe ağacının altında, yukarıdan sallanan bir ip vardı. Chloe ipe hafifçe asılınca aşağıya ağacın gövdesine paralel bir merdiven indi. Kardeşim, merdivene tırmanıp alçak bir dalın yapraklarının arasında gözden

kayboldu. Ben elimde yumurtalı sandviçle aşağıda bekliyordum.

Yakınlarda bir yerden ayak sesleri geliyordu. Birkaç dakika sonra bir çocuk açık alana doğru yaklaştı.

Beni görünce gülümsedi. Sonra ellerini dizlerine koyarak soluklanmaya çalıştı. Birkaç saniye sonra yanıma geldi. “Kahvaltı?” diye sordu nefes nefese.

Sandviçi ona uzattım. Sandviç artık sadece birkaç santimetre kalınlığındaydı ve ekmeğe bastırduğım yerde başparmağımın izi çıkmıştı.

Finn sandviçi bir iki ısırıkta bitirdi.

“Teşekkürler. Başka var mı?” diyerek umutla ellerime baktı.

“Üzgünüm, şef toplu sipariş almıyor.”

“Geliyor musunuz?” Ses yukarıdan, yaprakların arasından geliyordu.

İp merdiveni sağ elimle sabit tutup tırmanmaya başladım. Yere en yakın dala ulaştığımda Finn’in arkamdan tırmandığı merdiven sallanmaya başladı.

Merdivenin en üst basamağı, ağacın gövdesinin iki dala ayrılıp “v” şeklini aldığı yere yerleştirilmiş küçük, ahşap bir kulübeye açılıyordu. Kulübeyi oluşturan tah-taların şekilleri kusursuzdu. Bir gün canı sıkılan ağaç, gövdesinden dal uzatmak yerine içinden bir kulübe çıkarmıştı sanki.

İçeri girip gözlerimin loş ışığa alışmasını bekledim. Işık, iki pencereyi örten yaprakların arasından sızıyordu.

İçeride armut koltuklar ve alçak bir bank vardı. Atıştırmalıklarla ve ihtiyacımız olan diğer şeylerle dolu birkaç ahşap kutu arka taraftaydı. Finn beni arkamdan iterek içeri girdi.

“Merhaba Chloe!”

Finn’e gülümseyen Chloe’nin gözleri loş ışıkta parlıyordu.

“O ne?” diye sordu.

Finn’in elinde o ana kadar fark etmediğim küçük bir paket vardı. Elindekini Chloe’ye attı.

“Senin için.”

Chloe paketi iki eliyle tuttu.

“Açayım mı?”

“Sakın açma.”

“Ne yapacağım bununla peki?” dedi Chloe kaşlarını çatarak.

“Biz gittikten sonra açarsın. Moralini bozmanı istemiyorum bu yüzden seni meşgul edecek birkaç şey yaptım.”

Chloe’nin gamzeli yanağında bir gülümseme belirdi.

“İçinde bir define avı ve birkaç bulmaca var. Ayrıca gizli bir kod. Bu kodu sadece sen, ben ve Jess çözebiliriz.”

“Neyi?”

“Kodu. Yani şifreli yazıda ne yazdığını anlamayı sağlayacak sembolleri. Bu kodlarla birbirimize mesaj gönderebileceğiz ve başka biri ne yazdığımızı çözemeyecek. Başka biri derken annenle babanı kastediyorum.”

Chloe paketi elinde çevirirken gözlerime sıcak yaşlar doluyordu. Gözlerimi kırıp onları gizlemeye çalıştım.

“Çok meşgul olacağı için bizi özlemeye fırsatı olmayacak aslında.” dedim. “Benim yaptığım işlerde annemle babama yardım edecek. Ayrıca Kit’le de ilgilenmesi gerekiyor.”

“Kit mi?” diye sordu Finn.

Chloe’yle birbirimize baktık.

“Sorun yok Chlo, bence ona söyleyebilirsin. Kimseye söylemez.”

“Kit bir kedi yavrusu. Annemle babam onu gübre varilinin yanında buldu. Bir süre yakınlarda dolaşıp annesinin dönmesini bekledim. İki gün geçmesine rağmen annesi ortaya çıkmadı. Kit çok acıkmıştı. Onu ölüme terk edemezdik.”

Finn dişlerini kenetleyerek bir iç çekti. “Demek evcil hayvanın var. Bu bir suç, küçük hanım. Hapishanedeki yemekleri seversin umarım.”

Chloe kıkırdadı.

“Annem küçükken herkesin evcil hayvanı varmış.”

“Evcil hayvan beslemek *kanunlara aykırı* olsa da...” diye ekledi Finn gülümseyerek. “Bence evin etrafında bir tane daha hayvan olması o kadar dikkat çekmez.”

Sonra port-saatine göz atınca sıçrayıp başını çatıya vurdu.

“Artık gerçekten ama *gerçekten* eşyalarımı toplamam gerekiyor. Yoksa yanımda üzerimdekilerden başka kıyafetim olmayacak.” dedi başını ovuşturarak.

“Herkesi iyi bak, Chloe.” Eğilip kardeşime sarıldı. “Hoşça kal, Jess.” Kolunu boynuma dolayarak bana da sıkıca sarıldı. Merdivenden inerken son gördüğüm şey dağınık, kahverengi saçlarıydı. “Bana mesaj at!” diye seslendi aşağıdan.

“Atacağım.” Chloe, Finn’in birkaç saniye önce gözden kaybolduğu boşluğa baktıktan sonra içerdeki büyük, ahşap kutunun kapağını açıp elindeki paketi nazikçe içine koydu. Sonra ip merdivene ilerleyip Finn’in arkasından aşağı indi.

O sırada port-saatim titredi. Ekranda ANNEM yazıyordu.

Annemin konuşmasına fırsat vermeden bileğime yaklaşıp “Geliyoruz!” dedim.

Ayağıma büyük gelen lastik çizmelerin izin verdiği ölçüde hızla aşağı indim ve ipe asılıp merdiveni yukarı, yaprakların arasına çekerek ortadan kaldırdım.

Arkama döndüğümde Chloe on metre kadar ilerlemişti. Çimenlerde koşuyordu.

“Chloe, yavaşla!” diye bağırdım. Mideme oturan korkuyla titredim.

Ağaçların arasından süzülen sabah güneşi, nemli çimenlere vuruyordu. Ayağımdaki çizmelere rağmen olabildiğince hızlı koşarak arkasından gittim.

“Yavaşla da sana yetişeyim!” diye bağırarak onu durdurmaya çalıştım.

Chloe, Finn’in verdiği hediyenin, güneş ışığının ya da her ikisinin de etkisiyle yeni bir enerji bulmuş gibiydi.

Tepenin zirvesine vardığında yavaşlamaya başladı. Yanına gelip elimi uzattım.

“Biraz birlikte yürüyelim mi?” dedim nefes nefese. “Yanlışlıkla annemin çizmelerini giymişim. Büyük oldukları için koşamıyorum.”

Yan yana yürümeye başladık. Benim soluklarım yavaşlamıştı ama Chloe’nin nefesi düzelmliyordu. Yüzüne baktım. Benzi atmış, dudakları solmuştu. Henüz yolun yarısını tamamlamıştık. Paniklememeye çalıştım.

“Seni sırtıma alayım mı? Bir süre böyle bir şansın olmayacak zaten.”

Cevap vermedi. Boğazına takılan nefesi hırıltılıydı.

Eğilip onu sırtıma aldım. Görüldüğünden çok daha hafifti. Kollarını omuzlarımdan aşağı sarkıtıp başını ensemin yakınlarında bir yere bıraktı. Ayağımdaki çizmelere aldirmeden koşmaya başladım.

Çimenliğin ucuna vardığımda kaslarım artık yanmaya başlamıştı. Kayıp düşmesin diye Chloe’nin bacaklarını sıkıca tutuyordum. Arı kovanlarının yanından geçtim. Ev görününce arka kapıda birinin olduğunu fark ettim.

“Anne!” diye bağırmaaya çalıştım ama sesim yüksek bir fısıltıdan öteye geçemedi. Bir kez daha denedim. “Anne!” Annem başını kaldırıp yavaşça bana doğru yü-

rümeye başladı. Chloe'nin sırtımda olduğunu fark edince durup eve koştu. Kapıya dayanıp içeri seslenerek babama bir şeyler söyledi.

Anneme yaklaşırken babamın Chloe'yi sırtımdan indirdiğini hissettim. Onu koltuğa götürüp minderlerin üzerine yatırdı. Kardeşim konuşamıyordu. Gözleri korkuyla açılmıştı. Koltuğun yanındaki kutudan bir şeyler çıkaran babamı izliyordu. Solukları hızlı ve sığıdı. Göğsü her inip kalktığında ağzından hafif bir hırıltı çıkıyordu. Dudakları maviye yakın bir renk almıştı. Babam Chloe'nin burnunu ve ağzını örten şeffaf bir maske takıp yanındaki pompaya basınca maske buharla doldu.

Annem, Chloe'nin yanına oturdu. Beklemeye başladık.

Babam port-saatine baktı. Birkaç dakika geçmesine rağmen Chloe'nin nefesi yavaşlamamıştı. Babam pompaya basarken *tiss* diye hafif bir ses duyuluyordu.

Kardeşimin yanında yere çömelip elini tuttum. Uykuyla dalamadığı zamanlarda yaptığım gibi elinin üzerine şekiller çizdim.

Sonra Chloe'nin omuzları daha yavaş inip kalkmaya başladı. Yüzü solgundu ama gözlerindeki korku kaybolmuştu.

“Neler oldu?” dedi babam. Bu soruyu hepimiz otururken usulca sormuştu.

“Ağaç eve gittik.” dedim çekinerek. “Zamanımız olmadığını biliyordum ama Finn’le buluştuk. Chloe’ye bir şey verdi. Sonra tepeye koştuk. Benim hatam.”

Babam bana sarıldı. “Chloe iyileşecek. Bu, kimin hatalı olduğundan daha önemli.” Yine gözlerimin dolduğunu hissederek gözlerimi kırptım. Chloe’yi üzmem istemiyordum. “Sadece birkaç gün yorulmaması gerekiyor.” Babam Chloe’ye baktı. Artık gözleri kapalıydı.

“Jess.” dedi annem usulca. “Üzgünüm ama artık gitmemiz gerekiyor. Aracın şarjı doldu. Baban bavulunu treylere koydu.”

“Ben Chloe’yle burada kalıyorum.” dedi babam. Zaten bir yere gidemeyecekleri ortadaydı.

Başımı salladım. Chloe’nin bizimle gelmeye can attığını biliyordum. Ben de önümüzdeki beş yıl yaşayacağım yeri görmesini çok istiyordum.

“Annemle babama göz kulak ol, tamam mı?” diye fısıldadım. “Yaramazlık yaparlarsa bana söylersin.”

Başını salladı.

Kendimi aynı anda iki yöne çekilen bir mıknatıs gibi hissediyordum. Arada kaldığım için başım dönüyordu. Gitmek zorundaydım, gitmem gerekiyordu ama Chloe’yi bırakmak da istemiyordum. Özellikle de böyle bir anda.

Kapıya gelince babam usulca, “Unutma, Jess. Senden çok farklı hayatlar yaşamış başka çocuklarla tanışacaksın. Onlarla paylaşacağın şeylere dikkat et. Hiç değilse onları iyice tanıyana kadar.” dedi.

Sesimin titremeyeceğinden emin olamadığım için başımı sallayarak karşılık verdim. Bana sarılınca babamın kazağındaki ekmek kokusunu içime çektim. Ertesi gün her şey yerli yerinde kalacak, evimiz eskisi gibi olacaktı ama ben orada olmayacaktım.